

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag vieren we Witte Donderdag.
In het evangelie hoorden we
hoe Jezus de voeten waste van zijn leerlingen.
Ik vind dat zo iets ontroerends.
Jezus die de voeten wast van zijn leerlingen.
En dat vlak voordat Jezus zijn leven zou geven
aan dat kruis op Golgotha.
Goede Vrijdag.

Ik wil met u eens heel bijzonder gaan kijken
naar één zinnetje uit dat evangelie van vandaag.
Namelijk:
'Jezus legde zijn bovenkleren af.'
Om de voeten van zijn leerlingen te kunnen wassen,
legde Jezus dus eerst zijn bovenkleren af.
Een heel eenvoudig zinnetje.
Maar met een hele diepe betekenis.
Jezus legt als het ware zijn hemelse,
zijn goddelijke positie
even af,
om zijn leerlingen te kunnen dienen.
Om helemaal mens te kunnen zijn met zijn leerlingen.
Als ik zo meteen enkelen van u
de handen zal mogen wassen,
dan zal ik ook even mijn kazuifel afdoen.
Even geen priester zijn,
maar één met u.

Ik moest even aan het volgende denken.
Stel u voor dat een hoogleraar, een professor,
die theologie doceert aan de universiteit,
ineens godsdienstles moet geven
aan kleuters op een kleuterschool.
Kunt u zich voorstellen wat dat betekent!

Ik heb dat aan het begin van mijn priester zijn
ook wel eens mogen doen!
Lesgeven op en een kleuterschool.
Maar dan moet je ineens even
een hele andere taal spreken!
De taal van kinderen.
En eigenlijk was dat ook wel heel erg leuk!

Henry Nouwen, de bekende Nederlandse priester,
deed dat ook.
Henry Nouwen was hoogleraar pastorale theologie
aan de universiteit van Harvard in Amerika.
Hij had altijd volle collegezalen.
De studenten hingen aan zijn lippen.
En toch koos hij er voor op een gegeven moment
om alles even af te leggen.
Om als het ware zijn bovenkleren even af te leggen.
Om te gaan wonen en werken
in een zogenaamde Arke gemeenschap.
Een huis met mensen
met een lichamelijke en verstandelijke beperking.
En wonderlijk genoeg zegt Henry Nouwen dan:
'Daar leerde ik het leven.'
'Daar leerde ik was liefde is.'

Misschien mag ik u in deze preek op Witte Donderdag
ook iets vertellen uit mijn eigen hart,
uit mijn eigen leven.
Iets over mijn vader.
Ik heb vaak over hem verteld,
misschien wel eens iets te vaak,
maar goed, het is wel uit mijn leven.
Maar mijn vader was een zeer geliefd en bekend
kinderarts in Utrecht.
Voor mijn gevoel kenden alle katholieke gezinnen in Utrecht
wel mijn vader als kinderarts.
Maar toen hij 65 jaar was, was hij helemaal op.

Hij kreeg een hersenbloeding
en dat is eigenlijk nooit meer goed gekomen.
Alles moest hij afleggen.
En toch heb ik die laatste jaren mijn vader
misschien nog wel het meest liefgehad.
Hij kon nog maar nauwelijks spreken, afasie.
Aan de ontbijttafel kon hij woorden als
hagelslag of suiker niet meer bedenken.
Heel confronterend en pijnlijk.
En toch hield ik van hem.

De laatste maanden van zijn leven
werd hij liefdevol verzorgd in zijn eigen ziekenhuis
het Antoniusziekenhuis in Utrecht,
waar hij altijd zo keihard had gewerkt.
En ik herinner mij nog goed
een van de laatste keren dat ik hem daar bezocht.
Er was verder niemand bij,
niet mijn moeder of een van mijn broers of zussen.
Maar ik was daar helemaal alleen met hem.
En hij keek mij alleen maar aan
met grote ogen.
Ik voelde me zelfs in het begin
even een beetje ongemakkelijk.
Maar hij bleef mij maar aankijken.
En ik las iets in zijn ogen van:
'Het gaat toch goed met je, hè, Rob?'
'Het gaat toch goed met je, hè!'

Bezorgde ogen van een vader
die bezorgd is om zijn jongste zoon.
En dan geen verwijtende bezorgdheid.
Zoiets als: 'Het gaat toch wel goed me je!'
Dat kan namelijk ook wel eens
iets verwijtends hebben.
Maar dit was anders.
Dit was echte, vaderlijke bezorgdheid.
En ik zal dat heilige moment nooit meer vergeten.

En naarmate ik ouder word, is het
alsof dat moment me alleen maar steeds dierbaarder wordt.

Zoiets stel ik mij voor op deze Witte Donderdag
met Jezus en zijn leerlingen.
Het is dus vlak voordat Jezus zijn leven gaat geven
aan dat Kruis op Golgotha.
En op dat moment geeft Hij alles weg wat Hij heeft.
Al zijn Goddelijke waardigheid heeft Hij afgelegd.
Hij heeft zijn bovenkleren afgelegd.
Hij heeft een linnen schort omgedaan
en ging de voeten wassen van zijn leerlingen.

En dan zegt Hij na afloop,
als Hij zijn kleren weer heeft aangedaan:
'Begrijpen jullie wat Ik gedaan heb?
Jullie noemen Mij 'Meester' en 'Heer'.
En dat ben Ik ook.
En toch heb Ik jullie je voeten gewassen.
Daarom moeten jullie ook elkaars voeten wassen.
Ik heb jullie het goede voorbeeld gegeven.'

Ik denk dat de leerlingen dit moment
nooit meer zullen vergeten.
En zo wil Jezus vanavond ook hier zijn
om onze voeten te wassen.
Het liefst zou ik natuurlijk een ieder
van u willen uitnodigen.
Maar u begrijpt, dat kan natuurlijk niet.
Maar in gedachten mag u dit allemaal
vanavond zo ervaren.
Jezus wast onze voeten!
Amen.